

чрез писане и устна проповед на явна борба против турското управление. В тоя период на своята дейност той написал прочутата си поема „Горски пжтник“, в която възпява мъжките и страдаанията на бжлгарите под турското робство и възвеличава делата на бжлгарските хайдути (бунтовници), напуснали своите бащини огнища и тржгнали из Балкана да преследват турците-злосторници и да покровителствуват беззащитното бжлгарско население.

От това време почва най-усилената и плодотворна дейност на Раковски. Той основава едно след друго няколко вестници: Бжлгарска дневница (1857 г.), Дунавски лебед (1860 г.), Бждащност (1864 г.), списанието Бжлгарска старина (1865 г.), пише книги и изследвания из миналото на бжлгарския народ, събира и печати народни песни, приказки, обичаи и вярвания и работи най-трескаво между бжлгарите в чужбина и между съседните балкански народи за задружна, обща и обмислена борба против турската власт. През 1860 г. образува в Сжрбия една дружина от 500 бжлгарски доброволци, наречена „Бжлгарски легион“, която имала за цел да се бори заедно със сжрбите за освобождението на Бжлгария. Когато тоя план не успява, Раковски туря началото на „Бжлгарския таен революционен комитет“, който имал за задача да подготви и поведе народа към възстание, за самостоятелно извоюване на своята свобода. Това последно дело на Раковски било подхванато и продължено с голяма енергия от други бжлгарски родолюбци: Васил Левски, Христо Ботев, Любен Каравелов и др., и благодарение на развитата дейност в това направление, освобождението на Бжлгария не закъсня много.

Сам Раковски не можал да доживее да види освобождението осъществено: изморен и изтощен от бедствия и усилена работа, той умрял в Букурещ на 8 октомврий 1867 г., отдето костите му били пренесени в 1885 г. с голяма почит в столицата на новоосвободена Бжлгария.

Заради неговите големи заслуги към бжлгарския народ, на 16 януарий т. г. — 100 години от годината на неговото рождение — навсякжде из Бжлгария се устройха особни праздненства в негова чест.

Ас. Младенов

